

Programul Slujbelor**Luni 23 aprilie**

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe,
Purtătorul de biruință
11:00 Utrenie, Sfânta Liturghie

Sâmbătă 28 aprilie

Sfântul Mucenic Maxim
19:00 Vecernie,
Acatistul Sfântului Nectarie

Duminică 29 aprilie

Duminica Slăbănogului
9:30 Utrenie
10:30 Sfânta Liturghie

Sâmbătă 5 mai

19:00 Vecernie,
Acatistul Sfântului Nectarie

Duminică 6 mai

Duminica Slăbănogului
9:30 Utrenie
10:30 Sfânta Liturghie

Zile de post

Miercuri 25 aprilie (post -
dezlegare la vin și untdelemn)

Vineri 27 aprilie (post)

Miercuri 2 mai (post -
dezlegare la vin și untdelemn)

Vineri 4 mai (post)

Alte sărbători**Martți 24 aprilie**

Sfinții Ierarhi Ilie Iorest și Sava

Miercuri 25 aprilie

Sf. Apostol și Evanghelist Marcu

Buletin Săptămânal al Bisericii Sfânta Cruce

5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302

www.sfantacruz.org - (703) 671-1919

Numărul 12 / 22 aprilie 2007

Duminica Mironositelor

Sfântul Apostol Natanael

Sfântul Teodor Sicheotul

Duminica a 3-a după Paști

Sfânta Evanghelie după Marcu

(Capitolul 15,43 – 16,8)

Și venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu, și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că a și murit și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult. Și aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul.

Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-l de pe cruce, l-a înfășurat în giulgiu și l-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, și a prăvălit o piatră la ușa mormântului. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosif, priveau unde l-au pus.

Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-l unghă. Și disdimineată, în prima zi a săptămânii (Duminica), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Și ziceau între ele: *Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?* Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat.

Iar el le-a zis: *Nu vă înpăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde l-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veți vedea, după cum a spus.*

Și ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.

Citiți din Sfânta Scriptură:

Sfânta Evanghelie după Ioan: Capitolele 5, 6, 15, și 16.

Sfânta Evanghelie după Luca: Capitolul 10.

Faptele Sfinților Apostoli: Capitolele 8, 9, și 12.

Întâia Epistolă Sobornicească a Sf. Apostol Petru Cap. 5.

**HOLY CROSS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**

5150 Leesburg Pike
Alexandria VA 22302

NON PROFIT
ORGANIZATION

Pentru a susține multiplicarea buletinului vă sugerăm donația de 25\$ pentru anul 2007 (specificați pentru buletinul săptămânal).
Pentru a-l primi săptămânal acasă vă sugerăm donația minimă de 40\$ pentru anul 2007 (specificați pentru buletinul săptămânal).

Fragment din Omilia 18

Sfântul Grigorie Palama

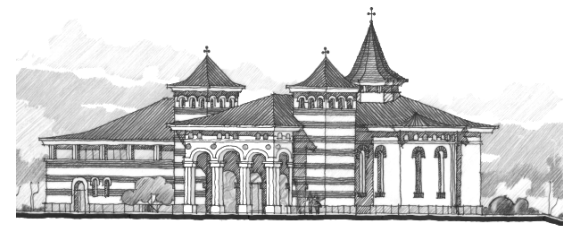
Învierea Domnului este înnoirea firii omenești și plămădirea din nou a lui Adam cel dintâi, care fusese înghițit de moarte prin păcat și reîntors prin moarte în pământul din care a fost plămădit; este întoarcerea omului la viața cea fără de moarte. Nimeni dintre oameni nu a văzut pe Adam, la început, cum a fost plămădit și dăruit cu viață, căci în acel ceas nu exista încă nici un om; însă, după ce a luat duh de viață prin însuflarea dumnezeiască, cea dintâi dintre toate făpturile omenești l-a văzut o femeie, căci Eva a fost cea dintâi ființă omenească creată după Adam; tot astfel, pe cel de al doilea Adam, Care este Domnul, n-a fost om să-L vadă înviind din morți, căci nimeni dintre cei apropiați Lui nu se afla de față, iar ostașii care păzeau mormântul, tulburați de frică, erau ca și morți. Ori, după ce a înviat El, cea dintâi care L-a văzut a fost o femeie, precum am auzit astăzi din Evanghelie: „Și înviind dimineața, în ziua cea dintâi a săptămânii, El S-a arătat întâi Mariei Magdalena” [Marcu 16, 9].

S-ar părea că Evanghelistul spune deslușit că ceasul în care a înviat Domnul era dimineața în zori, și că mai întâi S-a înfățișat Mariei Magdalena, și că această arătare S-a săvârșit în chiar ceasul învierii Sale. Însă Evanghelistul nu spune așa, după cum veți afla dacă arătați un dram de răbdare: căci cu puțin mai înainte și Marcu, la fel cu toți ceilalți evangheliști, spune că acea Marie a venit dimpreună cu celelalte purtătoare de mir la mormânt și că, văzându-l pe acesta gol, au plecat. De unde se vede că, chiar cu mult înainte de ceasul zorilor, când ea L-a văzut, Domnul înviase deja. Iar pentru a arăta acel ceas, Marcu nu a spus simplu dimineața, ca mai jos, ci dis-de-diminează; așadar, el vorbește aici despre ceasul în care, la orizont, ziua se îngână cu noaptea, după cum arată și Ioan când scrie că Maria Magdalena a venit la mormânt dis-de-diminează, pe când era încă întuneric, și a văzut piatra ridicată de pe mormânt [Ioan 20, 1]. Așadar, după Ioan, nu numai că ea a venit la mormânt în acel ceas, dar a și plecat de-acolo fără să-L fi văzut pe Domnul. Căci a fugit să-i caute pe Petru și pe Ioan, dându-le de veste nu că Domnul înviase, ci că fusese luat din mormânt, ceea ce dovedește că ea nu știa încă de învierea Sa. Prin urmare, Domnul nu S-a arătat Mariei în primul ceas al zilei, ci ea L-a văzut după ivirea zilei depline. Totuși evangheliștii au vestit în chip ascuns un fapt pe care îl voi descoperi evlaviei voastre; căci cea dintâi dintre toți oamenii care a primit vestea cea bună a învierii Domnului — așa cum se cuvenea și era drept — a fost Născătoarea de Dumnezeu; iar ea a primit vestea chiar de la Domnul.

Să construim împreună Biserica Sfântului Apostol Andrei

Dragi credincioși,

Mulțumim tuturor celor care au răspuns apelului nostru. Vă reamintim că puteți susține financiar construcția noii Biserici, printr-o donație lunară (pledge). Formularele sunt disponibile în Biserică sau prin email. Prin rugăciunea, gândul bun, sfatul, înțelegerea și ajutorul financiar pe care ni-l oferiți vom reuși împreună să construim o nouă biserică atât de necesară nevoilor parohiei noastre. *(Consiliul Parohial)*

Festival Românesc – 20 Mai 2007

Festivalul va avea loc în parcul Carderock (I-495, Maryland, Exit 41-Clara Barton Pkwy), indiferent de condițiile meteo. Din programul artistic vă semnalăm: cântăreața de muzică populară Mioara Pitulice, Ansamblul de dans "Ciprian Porumbescu" din Suceava și "Formația Ardeleana". De asemenea veți putea servi specialități din bucătăria românească, degusta vinuri din podgoriile românești și veți putea admira portul popular românesc. Vă așteptăm să petrecem împreună clipe de neuitat. Pentru sponsorizări vă rugăm să contactați organizatorii la evenimente@sfantacruce.org sau la (703) 229 8814.

Buletinul săptămânal este realizat sub îndrumarea și binecuvântarea Părintelui Claudiu Luțai de către Comitetul pentru publicațiile parohiei. Coordonator: Mihai Boicu. secretar@sfantacruce.org
Au participat următorii membri: Lucian Blîndu, Cristina Boicu, Elena Chiru, Doina Danciu, Elisabeta Martin, Victoria Oancea, Delia Velculescu și Michaela Yossif.

Buletinul săptămânal este realizat gratuit, dar pentru a susține multiplicarea și distribuția vă sugerăm donația de 40\$ pentru anul 2007.

Numele: _____ Email: _____

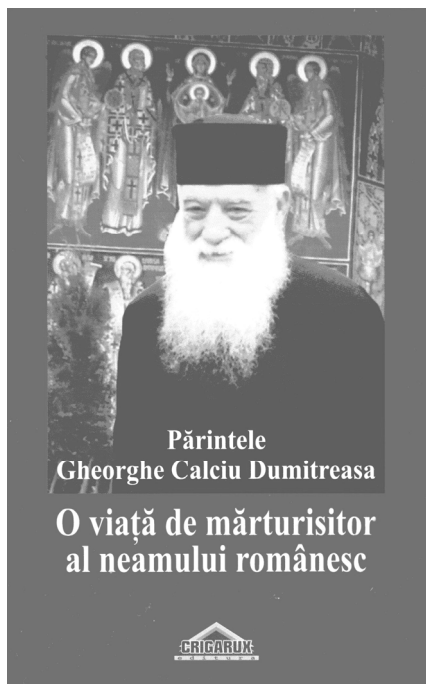
Adresă: _____

- Doresc să primesc buletinul săptămânal acasă sub formă tipărită;
 - Doresc să primesc buletinul săptămânal electronic prin email;
 - Doresc să ridic de la Biserică o copie a buletinului.
- Susțin multiplicarea și distribuția buletinului cu suma de: _____

Apariții Editoriale despre și de Părintele Calciu

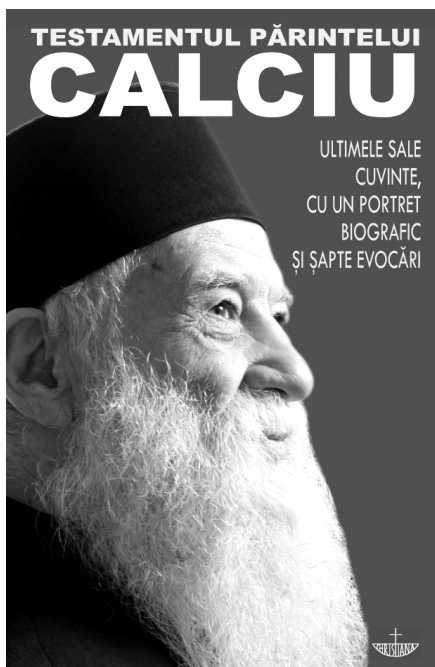
Am semnalat cu ceva timp în urmă o apariție editorială deosebită apărută cu osârdia obștii Mănăstirii Petru Vodă, comuna Poiana Teiului, județul Neamț, unde își află odihna întru cele veșnice Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa. Aceasta a apărut la editura Crigarux din Piatra Neamț și conține frumoase și inedite scrieri ale părintelui și despre părinte.

Cartea se poate procura de la standul de cărți al bisericii noastre la prețul de \$12, sau o puteți comanda prin poștă la prețul de \$15. Pentru comenzile poștale vă rugăm să menționați pe cec pentru cartea: „*O viață de mărturisitor*”. Cecurile să fie făcute pe numele bisericii noastre: Holy Cross Romanian Church.

De asemenea, dorim să vă anunțăm apariția recentă la Editura Christiana, a volumului omagial „*Testamentul Părintelui Calciu*”. Acesta conține ultimele sale cuvinte, un profil biografic semnat de Răzvan Codrescu și șapte evocări semnate de Părintele Iustin Pârvu, starețul Mănăstirii Petru Vodă - Neamț, Claudiu Târziu, Demostene Andronescu, Raul Volcinschi, Șerban Popa și Patricia Sullivan, avându-i ca îngrijitori pe Răzvan Codrescu, Lucian D. Popescu și Claudiu Târziu.

Suntem în procesul de a procura din România această carte nouă despre Părintele Calciu. Vă vom anunța când o veți putea găsi de vânzare la Biserica noastră.

Ea a fost cea care, înaintea tuturor, a știut că El înviase, cea care s-a bucurat de cuvântul Său dumnezeiesc și nu doar că L-a văzut cu ochii și L-a auzit cu urechile, dar tot ea a fost cea dintâi și singura care L-a atins cu mâinile ei picioarele neprihănite, deși evangheliștii nu spun în chip limpede toate acestea, nevrând ca tocmai Mama să fie adusă drept martoră, spre a nu da prilej de bănuială celor necredincioși. Însă întrucât noi, acum, prin harul Celui înviat, grăim cuvântul nostru către cei credincioși, iar prilejul sărbătorii de astăzi ne îndeamnă să cercetăm cu luare aminte toate cele privitoare la Mironosițe, luând încredințare de la Cel ce a spus că „*nu este nimic ascuns, care să nu se dea pe față*” [Luca 8, 17], vor fi dezvăluite de noi și acestea.

Așadar, Mironosițele sunt femeile care au însoțit-o pe Maica Domnului și au rămas alături de ea în vremea pătimirii celei mântuitoare [a Domnului], apoi s-au silit să ungă cu mir trupul Mântuitorului. Căci, atunci când Iosif și Nicodim au cerut și au primit de la Pilat trupul învățătorului, L-au pogorât de pe Cruce, L-au învelit în pânză de in îmbibată cu miresme, L-au așezat într-un mormânt săpat în stâncă și au pus o piatră mare la gura acestuia. Maria Magdalena și cealaltă Marie — spune Marcu - erau de față, dinaintea mormântului. Iar spunând „*și cealaltă Marie*”, Marcu o arată în chip deslușit pe Maica Domnului. Și dacă ea este numită mamă a lui Iacov și a lui Iosif, e pentru că aceștia erau fiii lui Iosif, logodnicul Maicii Domnului. Acestea n-au fost singurele care erau de față la punerea Domnului în mormânt: mai erau și alte femei, după cum arată Luca: „*Și urmându-L femeile, care veniseră cu El din Galileea, au privit mormântul și cum a fost pus trupul Lui... Iar ele erau: Maria Magdalena și Ioana și Maria lui Iacov și celelalte împreună cu ele...*” [Luca 23, 55; 24, 10].

Acestea, stă scris, s-au întors ca să cumpere miresme și mir [vezi Luca 23, 56]: căci încă nu cunoșteau, în chip limpede, că El este cu adevărat mireasma vieții pentru cei ce vin la El cu credință, precum mirosul morții le este hărăzit celor ce rămân până la capăt necredincioși; iar mireasma veșmintelor Sale, adică a trupului Său, este mai presus decât toate miresmele; și numele Său este mir revărsat, prin care lumea întreagă s-a umplut de buna mireasmă a Dumnezeirii. Totuși, dacă Ele au pregătit miruri și miresme, au făcut-o, pe de o parte, în cinstea Celui ce zăcea în mormânt și, pe de altă parte, spre acoperirea mirosului greu al trupului ce urma să putrezească; fiindcă socoteau că astfel, mulțumită ungerii lor, cei care vor dori se vor putea apropia de trup.

Așadar, după ce au pregătit mirul și miresmele, s-au odihnit Sâmbăta, după poruncă.

Căci, într-adevăr, încă nu înțeleseseră care era adevăratul Sabat, nici nu cunoscuseră acea Sâmbătă binecuvântată mai presus de toate, care a strămutat firea noastră din străfundurile adânci ale Iadului către înălțimile cele prealuminoase, cerești și dumnezeiești. Precum spune Luca: „*Iar în prima zi de după sâmbătă (duminica), foarte de dimineață, au venit ele la mormânt, aducând miremele pe care le pregătiseră*” [24, 1]. Iar Matei scrie: „*După ce a trecut sâmbăta, când se lumina de ziua întâi a săptămânii (Duminică)...*” [28, 1], și zice că erau două femeile care veniseră. Iar Ioan scrie: „*... dis-de-dimineață, fiind încă întuneric...*” [Ioan 20, 1] și spune că Maria Magdalena era singura care a venit, în sfârșit, Marcu grăiește: „*Și dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii (Duminică)...*” [Marcu 16, 2] și arată că trei erau femeile ce veniseră. Așadar, toți evangheliștii vorbesc despre ziua întâi a săptămânii, despre Duminică. „*După sâmbătă*”, „*când se lumina*”, „*foarte de dimineață*”, „*dis-de-dimineață, fiind încă întuneric*”, toate acestea înseamnă: în ceasul din preajma zorilor, când se îngemănează lumina cu întunericul; e ceasul în care răsăritul începe să strălucească la orizont, vestind ziua. Privind de departe, se poate vedea că o geană de lumină colorează cerul în preajma ceasului al nouălea al nopții, astfel încât mai rămân trei ore până să se facă lumină deplină.

Doar că evangheliștii par să nu fie întru totul de acord asupra acestui ceas și asupra numărului femeilor. Precum am spus, Mironosițele erau multe, iar ele nu au venit la mormânt o singură dată, ci în două sau trei rânduri, mai multe împreună, nu aceleași de fiecare dată, însă toate de dimineață. Așadar, n-au venit toate la același ceas: doar Maria Magdalena, singură dintre celelalte, a revenit și a rămas mai mult. Deci fiecare dintre evangheliști, spunând că n-au venit împreună decât o singură dată, trece sub tăcere celelalte venituri. Dar pentru mine, care am pus laolaltă spusesele tuturor evangheliștilor, după cum v-am arătat la început, Maica Domnului este aceea care a venit mai întâi dintre toate la mormântul Fiului și Dumnezeului ei, luând-o înaintea Mariei Magdalena. Aceasta mi-o arată mai cu seamă Evanghelistul Matei, care spune: „*au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie*” - adică, fără îndoială, Maica Domnului — „*ca să vadă mormântul. Și iată, s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Și de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau și s-au făcut ca morți*” [Matei 28, 1-4].

Așadar, toate celelalte femei au venit după cutremurul de pământ și după fuga păzitorilor; ele au găsit mormântul deschis și piatra rostogolită.

În altă ocazie sfântul mucenic Gheorghe a intrat în capiștea idolilor, a poruncit unui chip idolesc cioplit, ca să spună dacă este el Dumnezeu, și de i se cuvine să i se închine lui oamenii. Iar demonul cel ce era într-însul plângând a răspuns că unul este Dumnezeu adevărat: Hristos și dintr-aceasta s-au tulburat idolii toți și au căzut și s-au sfărâmat. Ceea ce neputând răbda cei ce credeau în idoli au prins pe sfântul și l-au dus la împăratul, și-au cerut degrab răspuns de moarte asupra lui; iar împăratul a poruncit ca să taie pe sfântul și pe Alexandra împărăteasa cu sabia. Sfântului Gheorghe i s-a tăiat capul, iar sfânta Alexandra făcând rugăciune în temniță, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

În părțile Siriei se află o cetate numită Ramel, în care era o biserică zidită în numele marelui mucenic Gheorghe. Neaflându-se acolo mină de piatră, ca să se taie stâlpi, se aduceau stâlpii bisericii din loc depărtat, și se făcea multă nevoiță cu aflatul lor, și cu adusul. Atunci oarecare femeie cu frica lui Dumnezeu având adevărată și întărită credință la sfântul mare mucenic Gheorghe, a cumpărat și ea un stâlp asemenea cu cei ce erau făcuți și înfrumusețați, și pogorându-l la mare, se ruga celui ce era purtător de grijă să ducă stâlpii, să ia și să ducă și pe acela pe care îl cumpărase ea. Iar el nu vrea, ci punând numai pe al lui, purcese să se ducă. Atunci femeia de supărare căzând la pământ plângea și se ruga sfântului să-i ajute să poată duce stâlpul. Aflându-se ea într-un astfel de chip, văzu în vis unde i se arată sfântul în chip de voievod, și-i zise: "De ce ești tristă, femeie?" Iar ea îi spuse pricina întristării, și sfântul descălecând de pe cal zise către femeie: "Unde-ți este voia să fie pus stâlpul?" Și ea răspunse. "De-a dreapta parte a bisericii." Și sfântul îndată însemnă marmura cu degetul, scriind aceasta: Să se pună în dreapta, al doilea, stâlpul văduvei (după cel dintâi), și ridicând sfântul de capătul stâlpului ce era despre mare, zise femeii: "Ajută și tu" și ridicându-l amândoi, l-au dat în mare, și cu îndreptarea sfântului sosi stâlpul mai înainte de ceilalți, și dimineața se află la liman. Ceea ce văzând Vasilicos, căci așa se numea purtătorul de grijă pentru ducerea stâlpilor, s-a minunat și mai vârtos dacă a văzut și scrisul, care rânduia și locul, unde trebuia să fie pus. Și mulțumind lui Dumnezeu, cerea și de la sfântul iertare pentru greșeala neascultării, și, luând și el prin vedenie iertare de la sfântul, puse stâlpul văduvei în rând cu ceilalți, în locul care porunceau scrisul cel însemnat de sfântul. Care stâlp stă și până în ziua de astăzi. (Extras de la: <http://www.calendar-ortodox.ro/luna/aprilie/aprilie23.htm>)

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe purtătorul de biruință

Măritul acesta și minunatul și vestitul mare mucenic Gheorghe a trăit în vremea împăratului Dioclețian, trăgându-se din Capadochia, de neam strălucit și luminat, din ceata ostașilor ce se chemau tribuni; iar când a fost să pătimească era la cinstea dregătoriei de comis.

Având împăratul gând să pornească război asupra creștinilor, a dat poruncă să se învrednicească de cinstiri împărătești și de daruri cei ce se vor lepăda și vor părăsi pe Hristos. Iar cei ce nu se vor supune poruncii, să aibă pedeapsă moartea. Atunci sfântul acesta fiind de față, a declarat că este creștin, muștrând deșertăciunea și neputința idolilor, luând în răs pe cei ce credeau în ei. Neplecându-se nici cu amăgiri, nici cu făgăduințele tiranului, care făcea multe ca acestea, nici de îngroziri, ci se vedea nebăgător de seamă de toate, pentru aceea întâi l-au lovit în pânțele cu o suliță. Și când i s-a înfipt sulița în trup, a curs sânge mult; iar vârful suliței s-a întors înapoi și a rămas sfântul nevătămat. Apoi legându-l de o roată ținută cu fiare ascuțite, care a fost pornită din sus spre o vale, și rupându-se trupul în mai multe bucăți, cu ajutorul dumnezeiescului înger a rămas el sănătos. Și înfățișându-se sfântul înaintea împăratului și a lui Magnențiu, care ședea alături de el și aduceau jertfă la idoli pentru sănătatea lor, sfântul a atras pe mulți spre credința în Hristos, cărora din porunca împăratului li s-au tăiat capetele afară din cetate. Și venind la Hristos și Alexandra împărăteasa, a mărturisit pe Hristos Dumnezeu înaintea tiranului. Au crezut și alții mulți în Hristos, văzând că sfântul a ieșit sănătos dintr-o varniță în care fusese aruncat. După aceasta i-au încălțat picioarele cu încălțăminte de fier ce avea cuie și l-au silit să alerge. Ci iarăși au pus de l-au bătut, fără de nici o milă, cu vine de bou uscate. Iar Magnențiu cerând semn ca să învieze pe un mort din cei ce erau îngropați, din mormintele ce erau acolo, care erau de multă vreme morți, și făcând sfântul rugăciune deasupra mormântului, a înviat mortul și s-a închinat sfântului, și a slăvit Dumnezeirea lui Hristos. Și întrebând împăratul pe mort cine este, și când a murit, a răspuns acesta că este din cei ce au trăit mai înainte de venirea lui Hristos, adică mai înainte de trei sute de ani și mai mult și cum că a ars în foc atâția ani din pricina rățării idolești. Pentru care minune crezând mulți, și înmulțindu-se spre credință, slăveau cu un glas pe Dumnezeu, între care era și Glicherie, căruia îi murise boul, și l-a sculat sfântul. Din care minune adevărind și el credința în Hristos, a luat cununa muceniciei, făcându-l păgânii multe bucăți cu săbiile. Deci mulți au venit la Hristos pentru ceea ce vedeau făcut de sfântul acesta.

Desigur, îngerul vestitor era însuși Gavriil. Căci, de îndată ce a văzut-o pe Maica lui Dumnezeu grăbind către mormânt - el, care odinioară îi grăise: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu” [Luca 1, 30] - se grăbește [la rându-i] să coboare și în acea zi, ca să-i grăiască din nou aceleași cuvinte celei de-a pururea Fecioare, vestindu-i învierea din morți a Celui Născut din ea fără de sămânță, să ridice piatra și să arate mormântul gol și giulgiul, întărind astfel, pentru ea, vestea cea bună. Căci stă scris: „Iar îngerul, răspunzând a zis femeilor: Nu vă temeți, căci știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați. Nu este aici, căci S-a sculat, precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut” [Matei 28, 5-6]. El spune: *Chiar dacă îi vedeți pe paznici cutremurați de frică, nu vă temeți; căci eu știu că voi îl căutați pe Iisus cel răstignit, dar El S-a trezit, nu mai este aici. Nu numai că închizătorile, zăvoarele, pecețile iadului, ale morții și ale mormântului nu-L pot ține, ci, mai mult, El este Domnul nostru, al îngerilor celor nemuritori și cerești, singur Domn al lumii întregi; «Veniți de vedeți locul unde a zăcut. Și degrabă mergând, spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți»* [Matei/28, 6-7].

Și s-au dus ele degrabă „cu frică și cu bucurie mare” [Matei 28; 8]. Iar mie îmi pare că Mariei Magdalena, ca și celorlalte femei care au mers atunci împreună la mormânt, le era întrucâtva teamă. Căci ele nu înțeleseseră încă puterea celor grăite de către înger (nici nu izbutiseră să primească în întregime lumina, ca să o vadă și să o înțeleagă pe deplin: însă Maica Domnului a simțit marea bucurie despre care vorbește Matei; înțelegând cuvintele îngerului și fiind cuprinsă toată de lumină) și ea, care era pe deplin curată și plină de dumnezeiescul har; ea, care dăduse crezare arhanghelului, întrucât acesta se arătase deja de multă vreme vrednic de încredere, prin faptele sale - cum oare, fiind de față la toate aceste întâmplări, ar fi putut Fecioara cea plină de dumnezeiască înțelepciune să nu fi înțeles ceea ce s-a înfăptuit? Căci a văzut cutremurul de pământ, acel mare cutremur de pământ, pe îngerul cel din ceruri pogorător, acel înger strălucitor ca fulgerul, spaima de moarte a paznicilor, rostogolirea pietrei, mormântul cel gol, minunea cea mare a giulgiului care nu fusese dezlegat, ci era încă îmbibat de mir și de aloe, arătându-se însă golit de trupul pe care-L înfășurase; dar, mai cu seamă, a auzit Maica Domnului vestea dumnezeieștii bucurii pe care îngerul i-a adus-o. Iar după auzirea vestirii celei bune, ele au plecat, iar Maria Magdalena, ca și cum nu ar fi ascultat cele grăite de înger (care, de altfel, nici nu glăsuise pentru ea), nu ia seama decât la mormântul cel gol, nu și la giulgiu: și aleargă să-i caute pe Simon Petru și pe celălalt ucenic, precum spune Ioan [20, 2]. 11. (*Extras de la: <http://www.voscreasna.com/97/la-duminica-mironositelor-sfantul-grigorie-palama/>*)

Fragment de predică la Duminica Tomei

Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa

(continuare din numărul precedent) Toată lumea de astăzi, în special lumea științifică, toți care au pus credința în concepția lor despre crearea lumii și a universului, despre crearea vieții pe pământ și altele, toți sunt orbiți pentru că nu merg la CE al lucrurilor, ci merg la CUM. CE îți dă esența, CUM îți dă fenomenul. Deci ei au început să cerceteze și li se pare lor că omul descinde din maimuță, maimuța din pește și așa mai departe. De unde această concepție? Dumnezeu a stabilit o evoluție, dar a stabilit-o în limitele speciei. Adică leul de acum nu seamănă cu cel de la început, omul nu seamănă cu cel de la început. Pentru că, Adam era ca un înger, noi nu suntem ca îngerii. Chiar dacă omul a decăzut, el a evoluat. Deci în cadrul speciei există o evoluție reală. Nu există nici un punct, nici o limită, nici o graniță care a fost depășită de o specie pentru a intra în altă specie. În nici un punct șoarecele nu devine pasăre, decât în credința populară. Mi-aduc aminte când eram copil că noi credeam că liliacul este apărut dintr-un șoarece care a mâncat anaforă. Așa putem să credem și acum, că maimuța s-a făcut om, mâncând anaforă. Deci această evoluție nu este reală, decât numai în cadrul speciei. În ceea ce privește apariția lumii, până acum vreo 100 de ani teoriile științifice spuneau că planetele s-au rupt din soare și așa a apărut universul nostru. Cercetând mai departe, niște planete aveau mișcarea inversă, deci nu ar fi putut fi rupte din soare. Apoi a apărut această teorie a bing-bangului. Așa cum a fost teoria formării planetelor din soare o teorie comodă pentru oamenii de știință acum 100 de ani, așa și teoria bing-bangului este foarte comodă, pentru că nu poate fi verificată. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat atunci. Toate simulările care se fac în laboratoare sunt încercări umane. Dar ei proclamă această imaginație a lor ca fiind adevăr și începi să devii ridicol dacă nu accepți bing-bangul. Bing-bangul nu a existat. Dumnezeu a făcut pământul, a făcut soarele și luna. La Creație când se vorbește despre facerea lumii, în ziua întâi: *A zis Dumnezeu să se facă lumină și s-a făcut lumină*. În ziua a patra a creat Dumnezeu soarele, luna și luminătorii nopții.

Noi vorbim despre cei care sunt înduhovniciți că văd o lumină, o lumină strălucitoare care le face fericirea sufletului, le dă puterea de a trăi fără să mănânce, de a pluti în aer, de a se deplasa cu viteza gândului dintr-un loc în altul. Oamenii aceștia văd o lumină. Lumina aceasta au văzut-o apostolii la Schimbarea la Față a Mântuitorului. Când Mântuitorul s-a umplut de strălucire, spun apostolii că S-a făcut mai strălucitor decât soarele și mai alb decât zăpada. Deci avea ceva care nu e din lumea aceasta. Avea strălucirea soarelui, dar mai mult decât strălucirea soarelui.

Avea albul zăpezii, dar mai mult decât albul zăpezii. Ceea ce spune Dumnezeu despre creație, că s-a făcut lumină, este această lumină necreată care a răspândit-o peste toată lumea și care desăvârșește lumea în creația ei, în evoluția ei. Unii dintre noi au făcut această experiență în împrejurări deosebite, monahii desăvârșiți, oamenii care au trăit în pustie. Sfânta Teodora, când a fost descoperită de călugări, pe care i-au adus niște păsări acolo la dânsa ca să se spovedească și împărtășească, era în rugăciune și plutea în aer la înălțime de 2 metri și strălucea mai puternic decât soarele. Ea trăia lumina aceasta necreată despre care Dumnezeu a spus *Să fie lumină*. Acum să ne întoarcem la întrebarea despre Toma, dacă a pipăit sau nu rănile Mântuitorului. Convingerea mea este că Toma nu a pipăit pe Dumnezeu. Căci în loc să fi spus Evanghelia că a venit Toma și a pus palma lui pe rănile Mântuitorului, Evanghelia ne spune că Toma răspunde: *Domnul meu și Dumnezeul meu*. Dar făgăduința aceasta pe care Dumnezeu ne-o face nouă, prin Toma, *Fericiți cei care nu au văzut și au crezut*, este o mare binecuvântare. Pentru că minunile sunt foarte multe și cred că nu e nimeni dintre noi care să nu fi văzut vreo minune adevărată: icoane plângând, chipul Maicii Domnului apărând pe cer, vindecări miraculoase la moaște și la morminte de sfinți. Toate acestea sunt minuni care se fac, dar care pe noi ne lasă puțin reci pentru că s-a tocit duhul curăției noastre și Dumnezeu nu mai face apel la minune pentru a ne convinge pe noi decât în cazuri speciale. Ci ne cheamă într-un fel mistic pe fiecare, așa cum l-a chemat pe Toma. Și atunci mărturisim și noi ca Toma, *Domnul meu și Dumnezeul meu*. Se face o lumină în inima noastră. Se deschide o înțelegere. Se deschide o chemare. Și nu pipăim. Ci numai prin sporirea duhului nostru ajungem să-L vedem pe Dumnezeu în chip nevăzut. Și cred că Toma a avut în acel moment o astfel de iluminare. Deși era un tip practic, nu a mai pipăit. El reprezintă toată lumea aceasta avansată în civilizație și în cultură, care pune mai mult preț pe dovezile palpabile. Am ajuns nu atât de mult sceptici, dar având nevoia de dovezi raționale, concrete. Să știți că mintea nu te duce la Dumnezeu. Mintea este o cârjă bună, care te duce așa până într-un anumit loc. Dar în locul acela cârja este inutilă. Acolo trebuie să arunci cârja și să urci cu sufletul către Dumnezeu. De acolo nu mai merge nici mintea, nici măcar practica religioasă, ci doar inima deschisă la Dumnezeu.

Fraților, vă doresc ca fiecare să aveți parte de această bunăvoință divină. Să vină la voi și să vă spună: *Adu mâna ta și pune-o în coasta mea* spirituală, *adu degetul tău și pune-l în mâinile mele* spirituale, și nu fii necredincios, ci fii credincios. Și fiecare să răspundeți înainte de a-L pipăi: *Domnul meu și Dumnezeul meu*. Amin.